

като бѣли поточета срѣдъ ярката зеленина. Пролѣтенъ дѣхъ отъ крѣне, смѣсенъ съ аромата отъ разпъиващи се растения, лѣхнѣне надъ шубръкитѣ, а по върховетѣ на дърветата се чуваше плахъ шѣпотъ и чуруликане.

— Колко се е разхубавило всичко тукъ, откакъ азъ заминахъ! — извика съ възторгъ той.

— Да, господине, — отговори тя, — тѣй е хубаво, както никога не е било.

— Изведнѣжъ ли стана тѣй? — попита той усмихнатъ, и я погледна крадишкомъ. Въ тоя мигъ той заблѣжи дълбоки сѣнки по нейнитѣ страни, пламнали отъ прѣлестна руменина.

— Тя вече захваща да оживѣва, — помисли той, и му се стори, че тие часове сж изпратени отъ съдбата, като послѣдньо сбогомъ на отлѣтяващото щастие.

— Ами ти, както се вижда, сѣ тѣй усърдно си работила, — каза той, като се силѣше да говори съ благосклонния тонъ на господарь, и посочи грижливо разкопанитѣ лехи за цвѣти, въ които цвѣтѣха мечи уши и маргарчета.

Тя прѣсѣжливо и гордо се засмѣ.

— Искахъ да намѣрите всичко въ редъ, когато се върнете.

— Ами защо си зарѣзала себе си, Регина?

Тя свѣжливо си отвърна букналото въ жаръ лице.

— Да кажа ли право?

— Разбира се.

— Мислѣхъ, че азъ... ще умра по-рано... и тогава... би било сѣ едно.

Той мълчеше. Въ всѣка нейна дума се криеше цѣло море отъ любовъ, което го обливаше съ горещитѣ си вълни.

Прѣдъ погледитѣ му се мѣрна моравата при замъка, която полека се спущаше къмъ парка. На единъ почернѣлъ камѣкъ стоеше подножието на богиня Диана, чийто изпо-